

Svět podle Davida Drábka: Vlastní tvorba a praxe jsou předpokladem uplatnění

Jeden z nejvýraznějších dramatiků generace debutující po roce 1989, umělecký šéf Klicperova divadla v Hradci Králové David Drábek tvrdí, že uplatnění absolventa souvisí především s praktickou zkušeností. Poradil to i současným studentům uměnovědy při své přednášce.

„Je dobré mít svou tvorbu už během studia, je dobré se něčemu věnovat mimo samotné studium. Absolventů je totiž mnoho a divadel, respektive premiér málo,“ řekl Drábek studentům z katedry divadelních a filmových studií.

Rebel z devadesátek

Při vzpomínce na svá studia v Olomouci s vděkem vyslovuje jméno Taťána Lazorčáková.

„Nebyl jsem dobrým studentem, výuky jsem se moc neúčastnil, souborným zkouškám jsem se nevěnoval tolik, kolik

bych měl. Byl jsem mezi studenty černá ovce. Už tehdy jsem cítil, že by mi praktické divadlo bylo přínosnější a já bych byl přínosnější jemu. Věděl jsem, že teatrologické práce psát nebudu. Když jsme pak se studenty založili divadelní Studio Hořící žirafy, byla to právě Taťána Lazorčáková z katedry divadelních a filmových studií, která neokázalým, milým, ale i důsledným způsobem zpracovala celou jeho následující éru. Všechny její recenze byly propracované, přesně takové, jakých se dnes nedostává,“ prohlásil Drábek. →

Jako dítě snil o tom, že bude zvěrolékařem, o něco později i ochráncem zvěře Viktoriina jezera v Africe. Když pak zjistil, že se prostřednictvím zvířat špatně seznamuje s děvčaty, řekl si, že bude spisovatelem. Ve čtrnácti letech napsal asi stostránkový román. Psal i krátké povídky a básně. A přestože pochází z ochotnické rodiny, svou první divadelní hru napsal až na vysoké škole.

Žirafy hořely deset let

Studio Hořící žirafy, které Drábek s několika studenty uměnovědy založil v roce 1995, v pedagogických kruzích mnoho pochopení nenašlo. Vysokoškoláci se v mnohém tehdy vymezovali, spolčovali se středoškolskými studenty i s místními herci. Ale vytrvali. S divadlem to totiž mysleli poctivě, vláčeli rekvizity, neustále zvali na svá představení. Možná, že právě jejich tehdejší zafatost dělat praktické divadlo, ve kterém alternovali studenti i profesionální herci, nakonec přesvědčila i řadu pedagogů.

Hořící žirafy vydržely hořet jedno desetiletí a ve své době byly v bývalém Hudebním divadle v Hodolanech v Olomouci jedinou alternativou k tradičnímu divadlu. Pod Drábkovým vedením, který byl autorem a zároveň výhradním režisérem všech inscenací, sbíraly Hořící žirafy úspěch za úspěchem. Dnes má David Drábek na svém pomyslném kontě asi třicet divadelních, ale i rozhlasových her. Je nositelem řady ocenění a za svou tvorbu opakovaně získal Cenu Alfréda Radoka.

Divadlo není zážitková agentura

„Základy ke své profesi jsem získal na Univerzitě Palackého, základ praktického vzdělání mi však daly Hořící žirafy. Dodnes

tvrdím, že je důležité si na nic nezvyknout a všechno dělat, jako by to bylo poprvé. Pro divadlo je tato jakási dětinskost důležitá,“ tvrdí Drábek. Nikdy se nezabýval jistotou, naopak téměř vždy vyčníval z řady. Dodnes také tvrdí, že by divadlo mělo dělat svou práci ve chvíli, kdy se společnost odchýlí od normálu. Ve svých textech se neustále opírá do české povahy, jeho hry obsahují prvky surrealismu, jeho postavy jsou většinou oběťmi medializované a zkažené společnosti. Drábkovy hry jsou veskrze typické svou aktuální palčivostí.

„Nemůžu se nasytit toho pocitu, že můj text někdo hraje a plný sál na něj reaguje. Je to neuvěřitelné vzrušení, jste jakoby v určitém stavu beztlíže. V tuto krátkou chvíli si připadám jako dravec. Zbytek času jako sběrač. To se cítím jako velký tampon, který saje a saje. Sbíráám citáty, materiály, postřehy i dojmy, z nichž pak uzraje další představení,“ popisuje Drábek řadám studentů.

Jeho poslední hrou je Český les. „Bude to něco jako South Park. Jen snad s tím rozdilem, že hrají zvířata, která žijí v českém lese a která se dozví, že se blíží ruský medvěd, jenž drancuje nejen les ukrajinský, ale už i slovenský... Cítím, že přijde zase velké pozdvižení,“ přibližuje vznikající představení. Drábek miluje, když jeho hry rezonují v hledišti. A Český les se podle něj chystá vystoupat na pomyslný piedestal.

„Olomouc je vynikající místo pro studentský život, v Olomouci jsem poznal lidi, kteří mne ovlivňují dodnes. Ale neváhejte a přijďte poznat Hradec Králové, třeba se vám tam bude chtít zůstat na praxi. A tu potřebujete,“ vyzval studenty režisér a mimořádná osobnost českého současného divadla Drábek.

David Drábek (*1970)

Český dramatik a režisér. V roce 1995 absolvoval Filozofickou fakultu UP, obor Filmová a divadelní věda. Ještě v době univerzitních studií založil společně s Darkem Králem divadelní Studio Hořící žirafy, pro které hry psal a režíroval. V letech 1996–2001 pracoval jako dramaturg činohry Moravského divadla, mezi roky 2001 a 2003 vedl v Olomouci nově vzniklou alternativní scénu Hořící dům. V divadelním světě se etabloval nejen jako dramatik, ale také jako režisér (Šumperk, Cheb, Ostrava, Praha). Od sezony 2008 je uměleckým šéfem Klicperova divadla v Hradci Králové.

